

**In Memoriam van Witte Zuster Blien Veldman, zoals
voorgelezen op haar uitvaart op dinsdag 31 januari 2023
door Zr Joanna Dekkers in de kapel van het Wereldhuis te
Boxtel.**

Zuster Blien kwam uit een hecht katholiek gezin in Zuilen bij Utrecht met drie broers en vier zussen. Hun huis heette Huize de Klop. Haar vader Jos (ofwel Joeke) was vicevoorzitter van de Katholieke Arbeidersbeweging en zeer actief in allerlei katholieke organisaties. Ook was hij lid van Gedeputeerde Staten van Utrecht. Hij was 's avonds altijd veel op pad, maar hij wist toch genoeg liefdevolle aandacht aan zijn kinderen te schenken. Haar moeder was een nuchtere, sterke en pittige vrouw, die goed op de centen lette en de hele boel draaiende hield. Blien vertelde dat het altijd een vrolijke bedoening was bij hen thuis, ook al was ze zelf een stil beetje allenig kind, maar met haar zussen en broers had ze een goede band. In de oorlog werd haar vader gegijzeld in seminarie Beekvliet te St. Michielsgestel samen met allerlei andere notabelen. Na een spannende tijd werd hij na een half jaar gelukkig vrijgelaten. Blien heeft hier enige jaren geleden nog de expositie van bezocht samen met haar nicht en zussen.

Blien wilde graag de verpleging in en ging daarom naar de avond MULO en werkte ernaast, dat was echter te zwaar. Maar ondanks dat ze haar diploma niet haalde, kon ze toch naar de verpleegstersopleiding in Zutphen, dat had haar vader voor haar geregeld. Daarna ging ze met een vriendin naar de missieschool voor leken van de Graalbeweging in Ubbergen, want ze wilde graag mensen helpen in Afrika. Hier kreeg ze contact met de Witte Zusters, die daar o.a. Swahili-les gaven en blijkbaar een inspiratiebron voor haar waren, want ze belandde in het klooster in Esch. Haar vader en moeder waren hier niet echt blij mee. Ze trad in op 29-jarige leeftijd in

februari 1959 te Maarn. Vlak van tevoren rookte ze haar laatste sigaretje, zo vertelde ze vaak smakelijk.

Na extra scholing in Engeland in Engels en verpleegkunde, werd ze in '62 benoemd voor de kliniek in Kagondo in Tanzania, waar ze als hoofdverpleegkundige op de vrouwenafdeling aan de slag ging. Haar zus Liesbeth werkte inmiddels in Oeganda in een ander ziekenhuis. Ze hebben daar nog enige dagen met elkaar opgetrokken tot beider vreugde.

Na 7 jaar kwam Blien terug naar Nederland om zich bij te scholen in de kindergeneeskunde. Terug in Kagondo werd ze echter operatie-assistente, waar ze zich helemaal niet happy bij voelde. Het was niks voor haar. Na een half jaar kon ze gelukkig in Ndala-hospital op de kinderafdeling terecht. De volgende post was Mabamba, waar ze allerlei avonturen meemaakte en ook president Nyerere met zijn vrouw heeft ontmoet, beiden opgeleid door de Witte Paters en Zusters. Hij was de eerste president van Tanzania na de onafhankelijkheid in 1960.

Met tussenpozen als tijdelijk vervangster op andere missieposten, keerde Blien in 1977 terug naar Ndala, waar ze hoofd op de kinderzaal werd. Haar mooiste jaren zoals ze zelf zei in haar levensboek. Na nog een nieuwe benoeming in Isingiro, waar ze in haar eentje de nachtdiensten moest draaien, was ze totaal uitgeput en kreeg ze malaria. In '86 keerde ze op verlof naar Nederland om uit te rusten. Na nog drie tijdelijke benoemingen in Itumba, Kipalapala en Tabora, waar ze echter niet meer als verpleegster werkte, ging ze definitief terug naar het moederhuis in Esch. Ze vond het ontzettend jammer om uit de verpleging te gaan, maar ze kon het niet meer opbrengen met al die zware wisseldiensten.

Omdat ze nog steeds overwerkt was, verbleef ze een jaar in een medisch centrum in Voorschoten bij Leiden. Daarna

woonde ze drie jaar in de gemeenschap van Huize Steenwijk in Vught, bij de Fraters van Tilburg, waarna ze in '95 in de gemeenschap van Den Bosch terecht kwam. Ook heeft ze nog enkele jaren alleen in een flatje gewoond op het Kapelaan Koopmansplein vlakbij. Zoekend naar een nieuwe invulling van haar missionaris-zijn ging ze als vrijwilligster, samen met Zr Truike en Zr Joanna, aan de slag op het Inloopschip, een opvang voor dak- en thuislozen in het centrum van Den Bosch. Hier had ze het enorm naar haar zin. Later ging ze ook vrijwilligerswerk doen bij de Zelfkrant in Den Bosch, de krant die daklozen op straat verkopen.

Nadat de gemeenschap in Den Bosch dichtging, verhuisde Blien naar Klooster Terhaghe in Eindhoven, waar ze 15 jaar naar alle tevredenheid heeft gewoond, samen met de Zrs van Liefde van Gent. Hier bekommerde ze zich zeer om haar buurvrouw, de blinde zuster Gerda. In 2020 verhuisde ze samen met haar overgebleven medezusters vanuit Eindhoven naar het Wereldhuis in Boxtel. Hier gingen ze deel uitmaken van de grote Witte Zuster-gemeenschap, die nu helaas steeds kleiner en kleiner wordt. Ze bracht haar humor, spontaniteit en goedlachsheid in. Geregeld ging ze ook op bezoek bij haar zussen Ria en Liesbeth in Wijchen.

De laatste tijd echter ging ze steeds meer tobben met haar gezondheid. Ook werd ze steeds vergeetachtiger. Vorig jaar kreeg ze twee lichte tia's en heeft ze meerdere keren in het ziekenhuis gelegen. Toen ze vorige week op bezoek ging bij haar zus Ria, die tijdelijk in de Laverhof in Heeswijk Dinther zat, samen met nicht Liesbeth en neef Joep, is ze na een ongelukkige val in coma geraakt. Na twee nachten in het ziekenhuis, waarbij geen verbetering optrad, hebben we Blien naar huis gehaald. Waarschijnlijk is een epileptisch insult de oorzaak geweest.

Blien was een hartelijke zuster met soms ondeugende grapjes, maar een sterk geloof. Ze had het hart op de tong en was een echte flap-uit. Ze vond de verpleging een prachtig vak en was ontzettend dankbaar dat ze met en voor vele Afrikanen heeft mogen werken. Met name voor de kinderen had ze een grote bekommernis. Dag Blien, we zullen je grapjes en je invallen gaan missen. Dat je nu mag rusten in de Eeuwige Vrede van de Heer.